

Andreja Kladnik

IZGUBLJENI LUKEC

Liki

LUKEC

MEDO

LISICA

SOVA

VEVERICA

Glasovi: mama, oče, hči

Opomba avtorja

Besedilo nakazuje večplastnost otroške predstave o nevarnostih.

Povzetek

Lukec se v želji, da bi našel dinozavra Rudija, izgubi v gozdu. Živali mu skušajo pomagati, a ker se spušča noč, mora prespati. Ker se ne more odločiti kje bi prenočil, ga živali do jutra grejejo s svojimi telesi.

Starostna stopnja

1+

1. Slika V GOZDU

Ptičje žvrgolenje.

LUKEC: Le kje sta mamica in očka? Mogoče me bo pa Maja slišala, saj pravi, da se derem kot sraka.. Maaaja! Maaajaaa!!!

Lomastenje.

LUKEC: Joj, to je zagotovo dinozaver Rudi. Kaj pa zdaj? Kam naj se skrijem?

MEDO: Glej no glej, mali fantič. Pa čisto sam.

LUKEC: Kako si me prestrašil medo. Saj me ne boš požrl, kajne? Veš jaz sem Lukec.

MEDO: Ne Lukec, ne bom te požrl. Zato, ker si tako lepo povedal, kako ti je ime in ker imaš srečo –čisto nič nisem lačen. Ampak mislim, da vseeno ni pametno, da tako sam samcat tavaš po gozdu.

LUKEC: A si ti kaj videl mojo mamico? Ali pa očija, mogoče sestrico Majo?

MEDO: Ne, kje pa naj bi jih videl?

LUKEC: Skupaj smo bili na pikniku. Na takšem zelooo veliiiiikem travniku.

MEDO: In zakaj si od tam odšel v gozd?

LUKEC: Ja veš, na pikniku so bile še tri punce.

MEDO: In kaj če so bile tam še tri punce. Saj to je fino, mar ne? A se ti ne igraš s puncami?

LUKEC: Se, ampak se one nočejo z mano. To so Majine prijateljice.

MEDO: A zato si odšel v gozd?

LUKEC: Ja, pa tudi zato, da bi našel naj, največjega dinozavra Rudija. Tako zelo rad bi ga videl! Čeprav se ga bojim.

MEDO: A čisto malo?

LUKEC: Ne, ne čisto malo. Zelo se ga bojim, ker je tako strašen. Veš, to je najbolj velik, močan in sploh grozen dinozaver, ki

se ga vse živali bojijo.

MEDO: Jaz pa mislim, da je bolj strašno to, da si se izgubil. In pogledaj, kmalu bo noč. Mogoče boš moral prespati v gozdu.

LUKEC: O ne, to pa že ne ...

MEDO: Zakaj pa ne?

LUKEC: Ker se noči bojim. Zato.

MEDO: Lepa reč. Kaj pa zdaj?

LUKEC: Ne vem, res ne vem ...

Prhutanje kril, sova prileti na drevo.

MEDO: Bom vprašal sovo, zdaj zdaj bo priletela na tole veliko drevo.

SOVA: Ali me ne vidiš? Saj sem že tu. Kaj želiš prijatelj?

MEDO: Našel sem Lukca, ki se je izgubil v gozdu. Pravi, da je iskal dinozavra Rudija.

SOVA: Dinozavra? Ampak tu ni nobenih dinozavrov.

LUKEC: Ja, pa so! V risanki Ledena doba sem jih videl. In najstrašnejšega Rudija tudi. Zelo je hiter in ima grozen glas. In res živi v gozdu.

SOVA: A ja? No, če ti tako rečeš, bo že držalo. Samo zdaj ga ne boš našel, ker bo kmalu trda tema.

MEDO: No, kaj pa zdaj?

LUKEC: Ne vem, res ne vem ...

SOVA: Jaz pa vem! Ne slovim zastonj kot pametna ... Spomnila sem se, kje boš prespal Lukec. Ponoči nikakor ne moreš domov, torej boš ostal v gozdu. Otroci, bi pomagali? Poklicati moramo veverico.

SOVA, LUKEC
MEDO, OTROCI: Veverica! Veverica!

2. slika

DREVESNA KROŠNJA, V NJEJ GNEZDO Z OREHI IN LEŠNIKI.

- VEVERICA: Kdo me kliče?
- SOVA: Veverica, oglasi se! Vem, da si že doma.
- VEVERICA: Res sem, pravkar sem hotela večerjati. Kaj želiš Sova?
- SOVA: Medo je v gozdu našel izgubljenega Lukca. In ker bo kmalu noč, mu morava najti prenočišče. Imaš ti kaj prostora zanj?
- VEVERICA: Seveda lahko pride k meni. Na sosednji rogovili mu nasteljem malo mahu in trave, pa bo udobna posteljica narejena.
- SOVA: No, pa smo rešili problem. Lukec, splezati boš moral na drevo.
- LUKEC: Hja, če z Majo plezava na babičino češnjo, nikoli ne smem previsoko. Višje kot Maja sploh ne.
- SOVA: Medo, se ti kaj sanja, na kateri višini je veveričino gnezdo?
- MEDO: Hm, hm, kakšnih osem metrov pa že bo.
- SOVA: Potem pa to ni pametna rešitev. Če Lukec pade z drevesa ...
- LUKEC: Ne bom padel z drevesa in tudi splezam lahko tako visoko. Čisto sam. Ampak, če pride Rudi, me lahko strese dol, a ne? Z groznim gobcem me lahko zgrabi ...
- VEVERICA: Kaj pa češnaš? Kakšen dinozaver? Pri meni ne stanuje noben dinozaver. Sem ter tja me obišče kakšna veverica, da si izmenjava lešnike in orehe.
- SOVA: Hvala ti veverica, nate se vedno lahko zanesem. Ampak mislim, da bi bilo plezanje za Lukca res prenevarno. Moramo najti drugo rešitev.
- VEVERICA: Kakor želiš prijateljica sova. Lahko noč!
VEVERICA izgine, Lukec sede na grčav štor.
- LUKEC: Joj, oči mi kar lezejo skupaj. Pa tudi hladno je že, kajne Medo?
- MEDO: Mene nič ne zebe, ker imam tako topel kožuh.

SOVA: Stokanje zdaj nič ne pomaga. Sem se že domislila, koga bom prosila za prenočišče. Lisica se ponoči potepa in njena topla lisičina bo kot nalašč za Lukca.

MEDO: Oh, kako si pametna sova. Zakaj se pa jaz nisem tega spomnil?

SOVA: Če bi ti toliko tuhtal kot jaz ... Če sem jaz pametna, je lisica zvitá, pri njej nikoli ne veš, ali bo držala besedo. Ampak, moramo poizkusiti. Otroci, bomo skupaj poklicali še lisico?

SOVA,MEDO,
OTROCI: Lisica!!! Lisica!!!

3. slika

DREVESA, BLIŽINA LISIČINE

Lisica prileze iz lisičine

LISICA: Ja kdo me pa zdaj kliče? Nimam časa, ven sem namenjena. A vidva sta, Sova in Medo. Pa še en otrok. Kaj je tako nujno?

SOVA: Sploh te ne bi klicala, če ne bi potrebovala tvoje pomoči. Je v tvoji lisičini kaj prostora za tegale Lukca, ki se je izgubil v gozdu?

LUKEC: Kaj pa je lisičina?

MEDO: To je podzemna jama. Na koncu jame je prostorna kotlina, v kateri ima lisica ležišče.

LISICA: No ja, za eno noč bi se morda res lahko dogovorili. Seveda, če ne bo prišlo do česa izrednega.

SOVA: Kaj pa pričakuješ, da bi se lahko zgodilo? Glej, Lukec je že zelo utrujen in moramo poskrbeti zanj.

LISICA: No, če je res tako nujno, se bom pa žrtvovala.

SOVA: Lisica, zelo cenim tvojo gostoljubnost. Pridi Lukec, da se lisica ne premisli!

LUKEC: Kako globoka pa je ta lisičina?
LISICA: Ni tako globoka, kot je razvejana.
LUKEC: Kaj pa to pomeni, da je razvejana?
LISICA: Kako kaj to pomeni? Pod zemljo se razširi v več smeri.
LUKEC: Če stopi Rudi nanjo, jo lahko pomenda?
LISICA: Kakšen Rudi?
LUKEC: Ja dinozaver Rudi iz Ledene dobe. Ti ne veš, kako močan rep ima. Če z njim udari ob tla, se zemlja kar strese.
LISDICA: Ampak, a ni bila ledena doba pred davnimi, davnimi časi. Rudija zdaj gotovo ni več in ne bo tresel zemlje. Ampak kmalu se boš tresel ti in to od mraza. Greš ali ne?
LUKEC: Ja ne vem, mogoče res ne bi bil rad čisto sam pod zemljo. Zvečer mi mamica vedno bere pravljice, ali pa se še malo igram z Majo.
LISICA: Ja kam pa potem s tabo? Se ti malo zmišljuješ, kajne?
SOVA: Res Lukec, kam s tabo?
MEDO: Mar bi našel čebelnjak, ne pa tega potepina, ki ga nimamo kam dati.

Močnejši vetrni piš.

LUKEC (hlipaje): Ne, res ne grem v luknjo pod zemljo. Ampak zebe me. Le kdo mi bo povedal pravljico za lahko noč?
SOVA: Lukec, ne jokaj. Naj še malo razmislim ...
LISICA: Vidim, da me ne potrebujete več. Res sem hotela pomagati, ampak če ne gre, pač ne gre. Zdaj moram res oditi, prej pa še pogledam, koliko hrane je v lisičini.

4. slika

V GOZDU JE ŽE SKORAJ TRDA TEMA, NA NEBU SE PRIŽIGAJO PRVE ZVEZDE.

- SOVA: Imam rešitev zate Lukec!
- MEDO: Kakšno rešitev Sova, hitro povej!
- LUKEC: Joj, kakšne velike oči vidim tam med vejami. Je to Rudi? On ima tako velike oči.
- MEDO: Ne, to so sovine oči, ki se svetijo v temi.
- SOVA: No Lukec, zdaj pa že sanjaš z odprtimi očmi. Naj povem, česa sem se domislila.
- MEDO: Povej, povej!
- SOVA: Najprej moramo hitro še enkrat poklicati veverico in lisico.
- MEDO: Zakaj pa?
- SOVA: Bom potem povedala. Hitro, mudi se, preden veverica trdno zaspi in lisica odide na potep. Otroci, pomagajte, da bomo skupaj bolj glasni!
- SOVA, MEDO, Veverica, lisica!!! Veverica, lisica!!!
OTROCI:
Z drevesa se spusti veverica, iz lisičine prileza lisica.
- VEVERICA: Oh, saj sem že zaspala. Sova, če me ne bi ti klicala in če ne bi pomagali še otroci, se sploh ne bi prikazala.
- LISICA: Tudi jaz ne, tudi jaz ne. Imam še en, skriven izhod iz lisičine in sem bila že v njem, ko sem zaslišala, da me kličete.
- SOVA: No, tako sem se odločila in upam, da se vsi strinjate. Lukca ne moremo pustiti samega. Pri veverici ne more prespati, pri lisici pa si ne želi.
- LUKEC: Ampak jaz nočem ostati čisto sam.
- MEDO: Saj te ne bomo zapustili. Poslušaj, kaj predlaga Sova.
- SOVA: Takole bomo naredili. Medo, ti boš legel pod drevo in tvoj kosmati trebuh bo postelja, lisica, tvoj košati rep bo odeja, veverica, tvoj mehki rep pa vzglavnik za Lukca.
- MEDO: Sova, to si se pa odlično spomnila! Greli bomo eden drugega, ti pa boš bdela nad nami. A se kar uležem?

MEDO: Seveda, takoj bom legel pod to veliko drevo.

Medo s taco očisti vznožje drevesa in se uleže na tla.

LISICA: No, pa bo moj prekrasni rep služil kot odeja. Eno noč bom že prespala zunaj, bo še bolj zabavno, kot če sem sama.

VEVERICA: Saj tudi moj rep ni od muh! Takšnega vzglavnika Lukec zlepa ne bi našel.

Lukec se namesti k Medotu, Lisica ga ogrne s svojim košatim repom, Veverica mu pod glavo podloži svoj rep.

LUKEC: Kako bom pa jutri našel pot domov? In kaj če res srečam Rudija?

SOVA: Oh ta tvoj Rudi! Zaradi njega si se izgubil. Ti sicer trdiš da obstaja, ampak verjemi mi, samo v tvoji domišljiji... Zdaj raje zaspi. Bomo videli, kaj bo prinesel jutrišnji dan.

MEDO: Lukec, ti zapojem uspavanko?

LUKEC: Ja, ja!

MEDO
pesem 1
Medvedek ni bolan,
medvedek je zaspan,
prišla bo temna noč,
medvedek lahko noč.
medvedek že smrči,
se lunica smeji.

5. slika

SLIŠI SE MEDVEDOVO HRČANJE. V GOZDU JE SKORAJ POPOLNA TEMA, ZVEZDE NA NEBU BLEDIJO, ZAMENJAJO JIH PRVI SONČNI ŽARKI.

OČETOV Lukec! Lukec!

GLAS:

MAMIN GLAS: Lukec, Lukec moj, kje si?

MEDO se pretegne in zabruna.

MEDO **Prišel je beli dan,**
pesem 2: **Medvedek dober dan!**

Lukec odgrne lisičin rep in skoči pokonci.

LUKEC: Kdo me kliče?

MAJIN GLAS: Luuuuuukec!

LUKEC: Mami, oči, Maja, tukaj sem!

MAMIN GLAS: Prihajamo, prihajamo!

Medo se pretegne, veverica in lisica objeti zapešeta.

VEVERICA: No Lukec, vse se je srečno končalo. Dobro smo se naspali in zdaj greš domov.

LISICA: Ja, to je bil prav poseben večer. In ne pozabi Lukec, Rudi je samo v risanki!

SOVA: Lukec, preden se poslovimo, nam moraš še nekaj obljubiti.

LUKEC: Kaj pa? A da bom pridno umival zobe in ne bom jedel preveč čokolade?

SOVA: No, tudi to je pametno, ampak v tem trenutku ne najbolj pomembno. Obljubiti nam moraš, da dokler ne zrasteš, ne boš nikoli več odšel v gozd brez spremstva odraslih.

LUKEC: Ja, obljubim. Čisto zares.

Pokanje vej, koraki so vse bližje.

SOVA: Vidite otroci, pa smo vsi skupaj pomagali Lukcu.

LUKEC: Ja hvala, ampak jaz se nisem nič bal. Skoraj čisto nič.

Medo odhlača, veverica skoči na drevo, lisica izgine v lisičino. Sova zapre oči.

LUKEC: Mamica, očka in Maja so že tukaj. Mogoče so malo jezni name in ne vem, če bom zvečer lahko gledal risanko? Tiste od dinozavra Rudija zagotovo ne ...

Lukec pomaha otrokom in steče v smeri glasov.

ZASTOR